

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ
ΟΜΑΔΑ ΤΕΧΝΗΣ ΣΗΜΕΙΟ

Η έκδοση πραγματοποιήθηκε με αφορμή την έκθεση
ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ: ΟΜΑΔΑ ΤΕΧΝΗΣ ΣΗΜΕΙΟ
που πραγματοποιήθηκε στον χώρο «16 Φωκίωνος Νέγρη»
11 Μαρτίου – 18 Απριλίου 2026

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΗΣ
Ελισάβετ Πλέσσα

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
Δώρα Βασιλάκου / Ίδρυμα «Η άλλη Αρκαδία»

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΕΙΞΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΚΟΝΩΝ
Εριφύλη Αράπογλου / ενArte

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΕΙΣ ΕΡΓΩΝ
Studio Vaharidis

ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΕΚΔΟΣΗΣ
Γ. Κωστόπουλος Γραφικές Τέχνες

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ
Arte Libris

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ ΕΚΘΕΣΗΣ
Εριφύλη Αράπογλου / ενArte

ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ ΣΗΜΑΝΣΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ
Νίκος Πασχαλίδης

ΑΝΑΡΤΗΣΗ
Γιώργος Μπιτσιούνης

Εξώφυλλο: Λεπτομέρεια από το έργο
της Κριστίνας Πολιτίδου, σελ. 23

© 2026

- για την έκδοση: Ομάδα Τέχνης Σημείο
- για τις εικόνες των έργων: οι ζωγράφοι τους
- για τα κείμενα: Ελισάβετ Πλέσσα

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ
ΟΜΑΔΑ ΤΕΧΝΗΣ ΣΗΜΕΙΟ

Στη μνήμη της Μαρίας Μπερτσιά

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ

Με ποια κριτήρια συγκεντρώθηκαν τα έργα που συνθέτουν αυτό το βιβλίο και την έκθεση όπου παρουσιάζονται; Πώς συσχετίστηκαν εικόνες ανθρώπων που ζωγραφίζουν και μαθαίνουν μαζί για ένα δεδομένο χρονικό διάστημα, με τους ίδιους δασκάλους –τον Γιώργο Ρόρρη και την Κάλλια Τριανταφύλλου–, αλλά που ο καθένας τους ήρθε από τη δική του αφετηρία και θα φύγει προς τον δικό του ορίζοντα;

Ακόμα και το άτυπο μανιφέστο που συνοδεύει τις εκδόσεις και τις δράσεις της Ομάδας Τέχνης Σημείο δεν είναι ευτυχώς ικανό να την καταστήσει μια κολεκτίβα, γιατί στην οδό Παλλάδος 20 τα βλέμματα είναι όσα και τα καβαλέτα που χωρούν στις πολύβουες αίθουσες του τρίτου ορόφου.

Τι ενώνει εντέλει τους είκοσι δύο συμμετέχοντες σε αυτή την ομαδική έκθεση ζωγραφικής; Ποιος τη διαμόρφωσε – οι δύο δάσκαλοι που αναπόφευκτα φιλτράρισαν πρώτοι τα εγχειρήματα των μαθητών τους ή η επιμελήτρια που κλήθηκε να αναλάβει την ευθύνη της τελικής επιλογής;

Ξεχωρίζοντας τα έργα εκείνα που αντιστάθηκαν στη ματιά μου, προσπάθησα στη συνέχεια να τα ενορχηστρώσω. Όχι ως ίσα αλλά ως ισοδύναμα. Εντός μιας ροής που μοναδική της πυξίδα έχει τις εκλεκτικές συγγένειες των εικόνων, επιχείρησα να προσεγγίσω τη βαθύτερη φυσιογνωμία κάθε έργου και όχι τη θεματική του.

Θέμα της έκθεσης αυτής δεν είναι μόνο πενήντα πέντε διαφορετικές εικαστικές δημιουργίες που ζωγραφίστηκαν από την Ομάδα Τέχνης Σημείο, αλλά και το ίδιο το σύνολο μερικών ανθρώπων που δεν ενδιαφέρονται για την ηλικία, τις σπουδές, το κοινωνικό και πολιτισμικό υπόβαθρο, ή το επίπεδο καλλιτεχνικής γνώσης και δεξιότητας του καθενός τους. Με κοινά σημεία την ταπείνωση μπροστά στη μάθηση και την πίστη στη ζωγραφική, προσηλωμένοι στους τρόπους του ορατού αλλά και στα ίχνη του αόρατου, αναζητούν την εικόνα και την εικόνα τους.

Ελισάβετ Πλέσσα
Ιστορικός τέχνης, επιμελήτρια εκθέσεων
και καλλιτεχνικών εκδόσεων

Ευχαριστούμε ολόψυχα τον Σωτήρη Φέλιο και το ίδρυμα
«Η άλλη Αρκαδία» για τη γενναιόδωρη παραχώρηση του
εκθεσιακού χώρου της «16 Φωκίωνος Νέγρη».

ΟΜΑΔΑ ΤΕΧΝΗΣ ΣΗΜΕΙΟ

Χριστίνα Αδάμ ⁽²⁶⁾
Εβελίνα Βιέρρου ⁽¹²⁾
Ανδρέας Βουρλούμης ⁽¹⁰⁾
Μαρία Δαμιανού ⁽⁵⁰⁾
Κατερίνα Δέλτα ⁽²⁰⁾
Δήμητρα Κοζαδίνου ⁽³⁶⁾
Βάλλυ Κοντίδου ⁽³⁸⁾
Βένια Κουντούρη ⁽⁴⁶⁾
Δημήτρης Λειβαδιώτης ⁽¹⁶⁾
Θεοδοσία Μαρούτση ⁽³⁴⁾
Μαρία Μπερτσιά ⁽⁵²⁾
Κώστας Παπαστεργίου ⁽¹⁸⁾
Νάγια Πασχάλη ⁽²⁴⁾
Βούλα Πετροπούλου ⁽⁴⁸⁾
Κριστίνα Πολιτίδου ⁽²²⁾
Σοφία Προκοπίου ⁽⁴⁴⁾
Σπυρούλα Σκορδή ⁽¹⁴⁾
Δημήτρης Σταγκόπουλος ⁽⁴⁰⁾
Ειρήνη Τριποδάκη ⁽⁴²⁾
Όλια Φάρου ⁽³⁰⁾
Ηλιάννα Χονδρογιάννη ⁽²⁸⁾
Αννίτα Χριστοφίδου ⁽³²⁾

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΟΥΡΛΟΥΜΗΣ

Μια κοπέλα με το πρόσωπό της μισοκρυμμένο στο σκοτάδι κάθετα ανάμεσα σε πεδία χρωμάτων που διαμορφώνουν σχηματικά τον χώρο γύρω της αλλά και την ίδια της τη σκιά. Το μοτίβο που επαναλαμβάνεται ρυθμικά στα πλακάκια διεκδικεί το θέμα του έργου και φανερώνει την αγάπη του ζωγράφου για τον διάκοσμο. Μοιρασμένη ανάμεσα στην κυριολεξία μιας παρατακτικής σύνθεσης και στην ψευδαίσθηση του βάθους ενός δωματίου που ξεχύνεται προς το μέρος μας, η καθιστή κοριτσίστικη μορφή μάς απευθύνεται μετωπικά και μαζί αινιγματικά, σε ένα έργο σχεδιαστικής και χρωματικής λιτότητας, ταιριαστής με τη φυσιογνωμία της.

ΕΒΕΛΙΝΑ ΒΙΕΡΡΟΥ

Χωρίς τη βοήθεια της γραμμής, παρά μέσα από τη γειτνίαση παραπλήσιων αλλά και αντιθετικών τόνων από κοφτές πινελιές χρώματος, σχηματίζεται πάνω στον κενό χώρο ενός σκοτεινού φόντου η μορφή μιας γλυκοπατάτας πάνω σε ένα πιάτο. Εικόνα του νου, με τη σχηματοποίηση μιας ελαφρά εξπρεσιονιστικής γραφής και τη λιτότητα της σύνθεσης, κατορθώνει να αποδώσει ένα ταπεινό θέμα σαν ένα πορτρέτο της αθωότητας του βλέμματος.

ΣΠΥΡΟΥΛΑ ΣΚΟΡΔΗ

Μια ράσπα τοποθετημένη διαγώνια πάνω σε ένα καβαλέτο γλυπτικής μοιάζει να επισημαίνει τα όρια μιας σκιάς που, σαν άλλη παρουσία, αποσπά το βλέμμα από το φυσικό αντικείμενο διεκδικώντας την πρωτοκαθεδρία. Δεξιοτεχνικά ζωγραφισμένη, η υφή του πίσω τοίχου αποτελεί μια ζώνη καθαρής αφαίρεσης, μια οθόνη που δεν χωρά τον έξω κόσμο, όπως η φωτογραφία δεν περικλείει αλλά αποκλείει την πραγματικότητα απομονώνοντας ό,τι ξεχώρισε η ματιά: το μισό του επιτοίχιου ρολογιού που δείχνει αμυδρά την ώρα, την κάσα που μαρτυρά την πόρτα της, το τμήμα του καβαλέτου που υποδηλώνει το ύψος της ζωγράφου. Θραύσματα της πραγματικότητας υπαινίσσονται το όλον, πλουτίζοντας μια ζωγραφική εκ του φυσικού με τη σιωπή του υπαινιγμού.

Скопч

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΕΙΒΑΔΙΩΤΗΣ

Μια σκουριασμένη κρεμάστρα πάνω σε έναν παλιό σωλήνα, ένα τελειωμένο ρολό χαρτί, μπουκάλια με αφρόλουτρο και μια πλαστική χαρτοθήκη σε φθαρμένα πλακάκια αναδεικνύονται μέσα από το βλέμμα του ζωγράφου σε μοντέλα του, διεκδικώντας και το δικό μας βλέμμα. Η ρεαλιστική απόδοσή τους σε ένα κομμάτι καμβά που καρφώθηκε πάνω σε σταξίματα και σφουγγίσματα μιας ζωγραφικής σανίδας είναι μέρος ενός σύνθετου εικαστικού παιχνιδιού, το οποίο λειτουργεί σε πολλαπλά επίπεδα. Η ζωγραφισμένη πραγματικότητα του σκισμένου πανιού εισβάλλει στη δική μας και την ίδια στιγμή αντιπαραβάλλεται με ίχνη μιας ζωγραφικότητας στο παρ' όλα αυτά τρισδιάστατο ξύλο όπου έχει αναρτηθεί.

Η δισδιάστατη εικόνα υποδύεται την τρισδιάστατη, ενώ ταυτόχρονα προεξέχει στον χώρο, όμως η πολυχρησιμοποιημένη σανίδα του φόντου της μαρτυρά τον μόχθο της δημιουργικής διαδικασίας υπενθυμίζοντας πως όλο αυτό είναι εντέλει ζωγραφική.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

Ένα καρότσι οικοδομών μοιάζει αφύσικα ζωγραφισμένο πάνω σε μοτίβα από πλακάκια, μπροστά σε μια ντουλάπα, στο εσωτερικό ενός σπιτιού. Όμως ο μπλε όγκος του, ο μενεξεδής του ίσκιος και τα χερούλια του που εναλλάσσονται περίτεχνα με τις πράσινες σκιές τους, δεν είναι παρά η αφορμή για ζωγραφική. Η φωτοσκίαση υποδηλώνεται με χρώμα και το βάθος υποδεικνύεται παρατακτικά. Σε αυτή τη χαμηλόφωνη ζωγραφική προσέγγιση, που αποδίδει την αθωότητα μιας ιμπρεσιονιστικής οπτικής, η καθημερινότητα απεικονίζεται οικεία αλλά ξεχωριστή.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΔΕΛΤΑ

Με ζωγραφική δεξιοτεχνία ο κενός χώρος ενός δωματίου απεικονίζεται με την ψευδαίσθηση του βάθους ενώ τα χρωματικά πεδία που το υποδηλώνουν παρατακτικά έχουν ήδη προσεγγίσει την όχθη της αφαίρεσης. Απομεινάρια αντικειμένων το κατοικούν εγκαταλειμμένα – ένα μοναχικό τραπέζι, μια άδεια καρέκλα, ένας ραγισμένος καθρέφτης, η άλλοτε διαφάνεια ενός μπουκαλιού. Το πραϋντικό φως που εισέρχεται στον χώρο από δεξιά λειαίνει τα περιγράμματα των μορφών και γίνεται θέμα του έργου, μαζί με τη σιωπή της απουσίας.

ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΠΟΛΙΤΙΔΟΥ

Στο μέσον ενός απροσδιόριστου εσωτερικού χώρου μια γυναικεία μορφή ζωγραφισμένη σε τόνους παραπλήσιους με το κάθισμά της κοιτάζει μπροστά σαν άψυχη κούκλα. Όλα γύρω της αποτελούν πρόσχημα για μια ζωγραφική που υπερβαίνει τα εικονιζόμενα: ο φθαρμένος τοίχος, ένα πάτωμα-βυθός που ρουφά την κοριτσίστικη φιγούρα, το σοβατεπί που τη διαπερνά ακυρώνοντας τον ρεαλισμό της ενώ ταυτόχρονα δημιουργεί μια δραματική διαγώνιο που συνομιλεί με την παρακείμενη υπόμνηση μιας γεωμετρικής αφίσας. Με διαφάνειες, στρώσεις και λαζούρες χρωμάτων, με σταξίματα και διαβρωτικές πινελιές, όλα αναδεικνύουν τη γοητεία μιας αυτοαναφορικής ζωγραφικότητας που τολμά, επίσης, να προτείνει την αισθητική του α-τελείωτου.

ΝΑΓΙΑ ΠΑΣΧΑΛΗ

Ανάμεσα στη ζωγραφική του βλέματος και στις εικόνες του νου, η ρεαλιστική αναπαράσταση χρησιμοποιείται εδώ σαν αναπάντεχο όχημα του αινίγματος. Πολύχρωμες ψηφίδες μετατρέπονται σε προνομιακό πεδίο ενός ρυθμικού διάκοσμου που αντιπαραβάλλεται με γεωμετρικές ζώνες καθαρού χρώματος και με μια ονειρική διαφάνεια από όπου αναδύεται η μορφή ενός διαμεσολαβημένου εαυτού. Η μικροσκοπική αντανάκλαση στο στρογγυλό χερούλι της πόρτας υπαινίσσεται την ταύτιση ζωγράφου και μοντέλου, αλλά και την αγάπη για τη ζωγραφική των μεγάλων δασκάλων.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΑΔΑΜ

Στρώσεις χρωμάτων, αντιπαραθέσεις τόνων, πάστες λαδιού, χειρονομίες της σπάτουλας και του πινέλου, υποδύονται τοίχους, πάγκους και έπιπλα ενός απροσδιόριστου εσωτερικού χώρου, δημιουργώντας ταυτόχρονα το προνομιακό πεδίο έκφρασης μιας ατόφιας ζωγραφικότητας. Η αγάπη για την υλικότητα της ζωγραφικής αυτονομείται από τη λειτουργία της περιγραφής και κλέβει το θέμα του έργου από το λαμπερό δέρμα της κοπέλας που κοιμάται ανύποπτη στην άκρη της αφαίρεσης.

ΗΛΙΑΝΝΑ ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗ

Με έντονη την αίσθηση του φυσικού μεγέθους, μια γυμνή γυναικεία μορφή καθισμένη στη μπανιέρα απεικονίζεται με έναν δεξιοτεχνικό ρεαλισμό, σχεδόν φωτογραφικό, ενώ το φόντο γύρω της γίνεται τόσο πιο ζωγραφικό όσο πιο πολύ χάνεται στο σκοτάδι. Μια πηγή έντονου φωτός που πέφτει από ψηλά σαν προβολέας αποκαλύπτει με δραματικό τρόπο τα εικονιζόμενα στην εμβέλειά του: το φωτεινό δέρμα του προσώπου, το στιλπνό μέταλλο της βρύσης, το λείο μάρμαρο του μπάνιου, τη γυαλάδα στα πλακάκια. Όμως η αντανάκλαση του φωτός στο νερό παραχωρεί την ανταύγεια στη γυναικεία μορφή εμποτίζοντας το έργο με μια χαμηλόφωνη πνευματικότητα. Το γυναικείο πρόσωπο με τα κλειστά μάτια μεταμορφώνεται σε ένα πορτρέτο σιωπής και ενόρασης.

ΟΛΙΑ ΦΑΡΟΥ

Μια καφετιέρα και ένα τασάκι απεικονίζονται έκκεντρα σε μια κενή επιφάνεια, την οποία μόνο μια χρωματική διαβάθμιση κατά μήκος του πάνω μέρους της σύνθεσης την καθιστά πάγκο, δημιουργώντας ταυτόχρονα ένα ανεπαίσθητο βάθος. Ένα μαλακό φως από τα αριστερά γεννά απαλές σκιές αλλά και απροσδιόριστα είδωλα-πινελιές πάνω στην κυρτή μεταλλική επιφάνεια της καφετιέρας. Στο ιδιαίτερα στενόμακρο σχήμα του καμβά, που περιορίζει το βλέμμα στα απολύτως ουσιώδη, μέσα σε μια ταπεινή μονοχρωμία, αυτά τα σκεύη-μάρτυρες καθημερινών συνηθειών μοιάζει να μεταμορφώνονται σε πνευματικά αντικείμενα, ίσως με μακρινούς απόηχους της μεταφυσικής ζωγραφικής του Μοράντι.

ANNITA ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ

Ένα κομμάτι τυρί και μια φέτα ψάρι με το κεφάλι του ακουμπισμένο στο χαρτί διαγράφονται με αδρές πινελιές και ζωνρά χρώματα πάνω σε ένα ασαφές φόντο που τα παρασύρει στους τόπους της αφαίρεσης. Σαν μια μικρή ωδή στις νεκρές φύσεις της φλαμανδικής ζωγραφικής, αυτή η ιδιαίτερα εσωστρεφής σύνθεση αιωρείται ανάμεσα στη ρεαλιστική απόδοση των θεμάτων της και στην έκφραση μιας υπέροχης ζωγραφικότητας.

ΘΕΟΔΟΣΙΑ ΜΑΡΟΥΤΣΗ

Σε αυτή τη μικρή νεκρή φύση με λαχανικά το θέμα μοιάζει να μην είναι παρά η αφορμή για να αποδοθεί αυτό που αγάπησε το βλέμμα. Πάνω σε ένα αφαιρετικό φόντο γήινων χρωμάτων πολύχρωμοι βολβοί αναδεικνύονται σε φορείς μιας γλυπτικής φόρμας και μιας ζωηρής συμφωνίας χρωμάτων που τα μεταμορφώνει σε πολύτιμα ζωγραφικά αντικείμενα.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΖΑΔΙΝΟΥ

Με κοφτές πινελιές αντιθετικών χρωμάτων και με τη μνήμη νεκρών φύσεων των μεγάλων δασκάλων, δύο μικρά παξιμάδια ακουμπισμένα σε κενό φόντο μεταμορφώνονται σε οπτικά και ταυτόχρονα απτικά αντικείμενα, μικροί βράχοι της ζωγραφικής και πολύτιμα πορτρέτα της καθημερινότητας.

ΒΑΛΛΥ ΚΟΝΤΙΔΟΥ

Σε μια αξιοσημείωτη ταύτιση μορφής και περιεχομένου, γήινα χρώματα αναδύονται μέσα από διαφάνειες, πάστες, στρώσεις και αναιρέσεις τους, δημιουργώντας ένα ζωγραφικό δέρμα στην επιφάνεια του έργου που μοιάζει να σκεπάζει σκονίζοντας εξίσου το φόντο και τα αντικείμενα της σύνθεσης. Ίσως ένας μικρός φόρος τιμής στον Ρέμπραντ, η απόδοση της υφής, της ίδιας της υλικότητας, ανεξάρτητα από ό,τι απεικονίζεται, είναι εντέλει το θέμα αυτής της χωμάτινης νεκρής φύσης με γλυκοπατάτες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Χρειάζεται μεγάλο θάρρος για έναν μαθητή να αναμετρηθεί με τον δάσκαλό του, ζωγραφίζοντας μέσα στο εργαστήριο που παρέλαβε από εκείνον, με τους τρόπους του βλέμματος που του δίδαξε εκείνος, και με μια θεματολογία κοινή. Χρειάζεται επίσης, αν είναι εφικτό, ο θεατής να μπορέσει να δει χωρίς να θυμάται, χωρίς να συγκρίνει τα έργα του μαθητή με του δασκάλου του. Και τότε ποια είναι τα όρια που χωρίζουν την επιρροή από τη μίμηση; Στον γνώριμο (ζωγραφικό) χώρο του παλιού σπιτιού της οδού Τροφωνίου, που αποτέλεσε για πολλά χρόνια το ατελιέ του Γιώργου Ρόρρη, ο μαθητής του ζωγραφίζει με θαυμαστή δεξιότητα αυτό που αντικρίζει η ματιά του από ψηλά, προσπαθώντας να περικλείσει στο κάδρο του την είσοδο, τις σκάλες και την όρθια κοπέλα που, περιμένοντας, κοιτάζει το κινητό της. Με δεδομένη την πεποίθηση πως στην τέχνη δεν μετράει το θέμα αλλά ο τρόπος, είναι ολοφάνερο πως το έργο αυτό οφείλει ευγνωμοσύνη στον δάσκαλο αλλά βαδίζει ήδη σε δικό του μονοπάτι. Μια ήπια ευρυγώνια οπτική βρίσκει την αντιστοιχία της στα απαλά, ιμπρεσιονιστικά παστέλ των τοίχων, των σκιών, του ρούχου της καλλιγράμμης κοριτσιίστικης μορφής, ενώ τα σκαλοπάτια της ξύλινης σκάλας τείνουν διακριτικά προς τον χώρο του θεατή. Σε αυτή τη σύνθεση ενός έντονα χαρακτηρισμένου εσωτερικού χώρου και τρόπου, τον τόνο μιας λεπταίσθητης προσωπικής προσέγγισης παγιώνουν όμως, εντέλει, τα πολύτιμα απομεινάρια του περίτεχνου διάκοσμου στα φθαρμένα πλακάκια, αξιώνοντας το βλέμμα και το θέμα του έργου.

ΕΙΡΗΝΗ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗ

Την πολύπλοκη διαρρύθμιση ενός εσωτερικού χώρου μοιάζει να ακολουθεί η πολυσύνθετη απεικόνισή του. Με θερμούς, γήινους τόνους που γίνονται ψυχροί μόνο στις περιοχές του τεχνητού φωτός, σκάλες, δοκάρια, πατάρια, χωρίσματα και πανέλα αποδίδονται ζωγραφικά σαν ένας κάνναβος από τεμνόμενα επίπεδα, διασταυρούμενες γραμμές και αλληλοδιαδεχόμενα χρωματικά πεδία. Κάθε τμήμα της εικαστικής αυτής σύνθεσης θα μπορούσε να λειτουργεί και αυτόνομα, σαν μια μικρή νεκρή φύση ή σαν ένα έργο ανεικονικής ζωγραφικής, ενώ η αγάπη για τη λεπτομέρεια υπό κλίμακα, σε αυτή την κατάτμηση πραγματικού και ζωγραφικού χώρου, φέρει έντονα τα στοιχεία μιας μακέτας σκηνικού.

ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Στην επιφάνεια ενός καμβά όπου η ρεαλιστική απεικόνιση συμβιώνει με τη γεωμετρική αφαίρεση, και η γραμμική προοπτική συνυπάρχει με την παρατακτική δόμηση της εικόνας, ένας οικισμός της Τήνου μεταμορφώνεται σε πρόφαση για ζωγραφική. Οι απλωτές πινελιές γίνονται ψηλά σκαλιά και περάσματα του ασβέστη, οι πυκνές πάστες του ανάγλυφου λαδιού ίχνη του καιρού και του χρόνου. Η υφή, τόσο σαν οπτική ψευδαίσθηση όσο και σαν απτική πρόκληση, ταυτίζεται με το θέμα του έργου, ενώ ένα μικρό χοντροκόκκινο στη μισογκρεμισμένη άκρη ενός τοίχου ξεκλειδώνει ολόκληρη τη σύνθεση, ίσως ταυτόχρονα παραπέμποντας στην πολυγνώτεια χρωματική κλίμακα ενός ελληνικού τοπίου.

BENIA ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ

Διάφανες συμπεριφορές του μελανιού περιορίζονται από ένα φόντο αδιαπέραστου λαδιού σχηματίζοντας τα σκαλοπάτια μιας κλίμακας του ερέβους. Μέσα από αραιώσεις και πυκνώσεις της ζωγραφικής ύλης ένας ασύμμετρος ρυθμός οργανώνει το βλέμμα από μέσα προς τα έξω, καθώς ένα τοπίο του νου έρχεται να συναντήσει μια εικόνα του κόσμου.

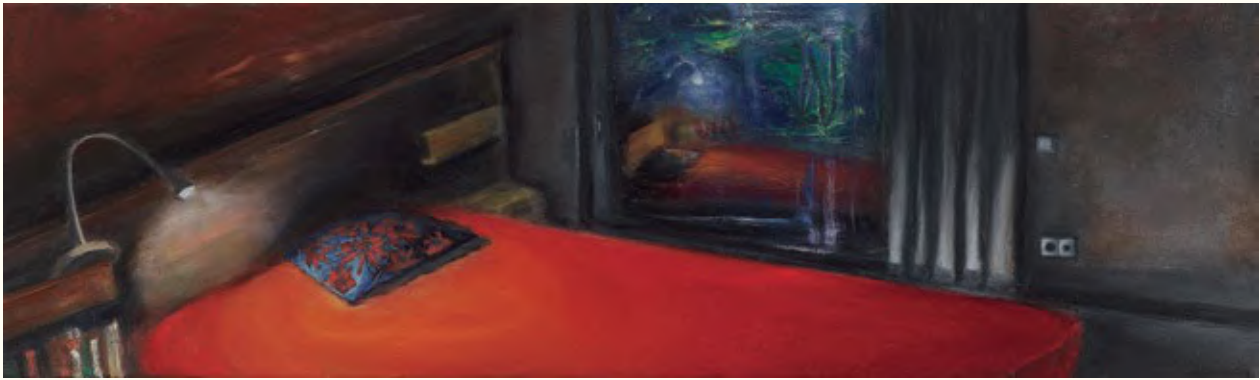
ΒΟΥΛΑ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ένα κομμάτι καλοκαιρινό ύφασμα ριγμένο στην πλάτη μιας βιεννέζικης καρέκλας υπογραμμίζει τις καμπύλες ενός γυναικείου κορμού μέσα από την απουσία του, ενώ με σχεδιαστική δεξιότητα οι υφασμάτινες πτυχές απεικονίζονται ανάγλυφες. Η πορώδης υφή της επιφάνειας του έργου, οφειλόμενη στην αλλεπάλληλη επεξεργασία του παστέλ, μαρτυρά μια ζωγραφική χειρωναξία, η οποία αναμετριέται με τη γεωμετρία των πολύχρωμων μοτίβων του υφάσματος που αποκτούν αυτόνομη εικαστική αξία και καθίστανται θέμα του έργου.

ΜΑΡΙΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ

Ανάμεσα σε νου και βλέμμα, μια ζωγραφική σύνθεση κομμένη με τον τρόπο μιας φωτογραφίας –αποκλείοντας και όχι περικλείοντας– χρησιμοποιεί ένα πανοραμικό μορμά το οποίο συγγενεύει με το σχήμα του κρεβατιού που απεικονίζει. Η φαινομενική απλότητα του σανιδόσχημου αυτού έργου ανατρέπεται από την αντανάκλαση του κρεβατιού στο τζάμι του παρακείμενου παράθυρου δημιουργώντας την ψευδαίσθηση του βάθους και φανερώνοντας ολόκληρο το δωμάτιο μέσα από το είδωλό του. Ο οπτικός χώρος διπλασιάζεται εντός του καμβά που εντούτοις παραμένει στενόμακρος, για να ορίσει το κρεβάτι με ένα κατακόκκινο τρίγωνο – το αληθινό θέμα του έργου.

ΜΑΡΙΑ ΜΠΕΡΤΣΙΑ

Το κομμάτι ενός πράσινου καναπέ, ένα μέρος του πίσω λευκού τοίχου και τμήμα του παραδίπλα κόκκινου τραπεζιού απομονώθηκαν από το βλέμμα αλλά ζωγραφίστηκαν με τον νου γιατί αποτελούν όμορα χρωματικά πεδία που διαμορφώνουν παρατακτικά μια μινιμαλιστική εικαστική σύνθεση. Την αυστηρότητα αυτής της ισορροπίας διαταράσσει ένα πολύχρωμο μαξιλάρι που, σαν ένας μικρός καμβάς, εικονίζει στην επιφάνειά του ένα πουλί πάνω σε ανθισμένο κλαδί. Έργο μέσα στο έργο, η φύση μέσα στη γεωμετρία, η αγάπη για τη ζωή μέσα από τη ζωγραφική.

Η ΟΜΑΔΑ ΤΕΧΝΗΣ ΣΗΜΕΙΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΤΟ 2001. ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΚΛΑΣΙΚΗΣ, ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΜΕΤΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ. Η ΟΜΑΔΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ, ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ, ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΠΙΚΟΥΣ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥΣ, ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥΣ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ. ΣΥΝΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥΣ ΓΙΩΡΓΟ ΡΟΡΡΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. ΕΔΡΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΠΑΛΛΑΔΟΣ 20, ΨΥΡΡΗ, ΑΘΗΝΑ.

